Ⓐ O Dopravě Eichlerovi

Obsahem tohoto dodatku je výtah z oficiálního životopisu prezidenta Antonína Bernarda Cyrila Dopravy Eichlera, doplněný o moje osobní hodnocení jeho politiky a zaměřený na okolnosti vzniku Eichlerské dopravně demokratické republiky. Text vypráví o jeho předcích, životě, názorech a rozhodnutích a lze z něj vypozorovat i fakt, že mohou existovat úzké souvislosti mezi prožitky a traumaty určitého dítěte a pozdější vrcholnou politikou. Jsem přesvědčen/a, že podobné souvislosti existují i v režimech, kde je státní moc přísně decentralizována, jen jsou kolektivního charakteru – jde o souvislosti kolektivní výchovy, prožitků a traumat celých generací s pozdější demokratickou politikou.

Poznámka: *Přímé řeči jsou uvedeny v dobovém znění.*

A.1 Předkové

Prapradádou prezidenta zakladatele byl Vilém Eichler, jeden z nejbohatších a nejvýznamnějších obchodníků dvacátých let dvacátého století. Dlouhé roky se plně věnoval svému povolání, přenechávajíc péči o domácnost partnerovi, Karle Eichlerové. Když byl na vrcholu sil, prognózy předvídaly neomezený hospodářský růst a hojnost finančních příležitostí, on však konstatoval, že si již vydělal víc, než bude po zbytek života potřebovat, přestal obchodovat a začal žít z úspor a věnovat se rodině. Jeho obchodní partneři to ve své nezralosti a genderové vyhraněnosti chápali jako zradu či slabost a vyjadřovali se o něm posměšně a urážlivě.[1]

Když už byl Vilém Eichler doma víc než rok, narodil se mu zrozenec Jaroslav Eichler. Následujícího jara zakoupil Vilém Eichler pozemek v katastru obce Neklany, tehdy těsně za hranicí Východního Mezihoří, a dal tam postavit nové sídlo pro svůj rod – rozlehlou vilu, kterou později členové rodiny mezi sebou nazývali Eichlerov. Nastěhovali se tam v listopadu 1929, těsně po začátku světové hospodářské krize.

Partnerem Jaroslava Eichlera byla Marie Eichlerová a spolu měly dva zrozence. Starším z nich byla Alena Eichlerová, která pojala za partnera Ondřeje Nepila, opustila Eichlerov a již nikdy se tam neukázala. Mladším byl Antonín Eichler, který se později stal strojním inženýrem a za partnera přijal Bernardu Formanovou.

Vilém Eichler zemřel, když bylo Antonínu Eichlerovi pět let, takže ho znal jen z nostalgických vyprávění, která vždy přeháněla jeho zásluhy a zamlčovala zásluhy Karly Eichlerové. Proto si Antonín Eichler svoji pradádu vždy idealizoval.

A.2 Rodiče

Bernarda Eichlerová se narodila jako Bernarda Formanová, zrozenec Beáty a Jiřího Formanových. Byla štíhlá, rozumná a pilná. Měla bystré šedé oči. Antonín Eichler byl zase více společenský, krásnější a charismatičtější, lépe se vyznal v lidech. Přes den trávil mnoho času v zaměstnání (ne vždy kvůli práci) a po večerech se scházel se známými nebo chodil do kina či divadla. Bernardě Eichlerové to však nevadilo, protože nebyla příliš společenská. Přes den pracovala v knihovně, kde zakládala knihy do polic nebo prováděla inventuru. Večery pak trávila na zahradě, kde pěstovala mrkev, petržel, hrášek, jahody, skalničky a různé okrasné keře. O víkendech zase vařila obědy, šila, prala, žehlila, a když už byla unavená, četla dobrodružné a detektivní příběhy z rozsáhlé domácí knihovny.

[1] Domnívám se, že proto, že Viléma Eichlera nechápali a lidmi, kteří přemýšleli jinak, opovrhovali, protože tito lidé jim kazili tradiční „hry“ (zvyklosti) při uzavírání obchodů. Svou roli v tom mohla sehrát i xenofobie či falešné obvinění jeho rodiny z židovského původu.

A.3 Dítě

Pak ale Bernarda Eichlerová otěhotněla a už nikdy nebyla taková jako dřív. Odložila své koníčky, péči o domácnost a vaření oběda přenechala Marii Eichlerové a volný čas trávila myšlenkami na dítě, které čekala. Partneři se dohodli, že se bude jmenovat po jednom z nich, v závislosti na pohlaví, a tak se narodil Antonín Eichler mladší.

„Cítím se zvláštně,“ řekla Bernarda Eichlerová po porodu. *„Jako by ze mě odtekla polovina života a nahradily ji starosti a obavy.“* Pak předpověděla, že další dítě již mít nebude, a ta předpověď se splnila. Ještě dlouho po šestinedělí nevařila a všechen čas, který mohla, věnovala svému zrozenci; zprvu ho přebalovala a později mu vyprávěla o všem, co dělávala. Byly to už však jen vzpomínky. Zvlášť vyprávění o sázení petržele připadalo Antonínu Eichlerovi mladšímu neuvěřitelné.

Dáda Antonín s ním také trávil společný čas, byť ne tak často a zpravidla v nepřítomnosti dády Bernardy. Předával mu svoje zkušenosti a poznatky o lidech. Mluvil s ním také o svých pocitech, ambicích a touhách. Dítě mu naslouchalo a ptalo se na tisíce dětsky zvědavých otázek a on mu na ně odpovídal. Nějaký čas strávilo s prarodiči Jaroslavem a Marií Eichlerovými, díky čemuž získalo pozitivní vztah ke stáří.

A.4 Základní devítiletá škola

Když bylo Antonínu Eichlerovi mladšímu šest let, nastoupil na základní devítiletou školu ve Východním Mezihoří. Protože do mateřské školky nechodil, setkával se do té doby s cizími lidmi jen prostřednictvím návštěv povrchních známých, kteří „chtěli vidět to miminko“ a nezajímalo je na něm nic jiného než pohlaví, a zřídkavých návštěv zdravotnických zařízení. Škola proto pro něj zprvu byla nezvyklým a neznámým místem, kde se musel nejprve zorientovat.

Již v první třídě dbal na to, aby byl řádně oslovován *„Antoníne“*, neboť tak mu říkali v rodině a zkomolená oslovení ho rozčilovala a urážela. Většina spolužáků to nechápala. Někteří se navenek přizpůsobili, ale mezi sebou mu stejně říkali spíš *„Eichler“*, protože to pro ně bylo příjmení značně nezvyklé, a proto snadno zapamatovatelné. Jiní ho ale nerespektovali vůbec a těmi nejhoršími, kteří mu říkali *„Tondo“*, opovrhoval. Někteří spolužáci se mu smáli. Zprvu mu to vadilo, ale brzy si na to zvykl a sám se začal často smát. Nikdy neměl nízké sebevědomí.

Učil se pilně a neúnavně, často se v hodinách nudil a nenáviděl „příklady navíc“, které mu učitelé občas zadávali, neboť jejich jediným účelem bylo ho zaměstnat a unavit, aby od něho měl učitel pokoj.

Na základní škole však Antonín Eichler mladší nenavázal žádné dlouhodobější vztahy a později na toto období svého života vzpomínal jako na jakousi *dobu temna*. Když měl poprvé prázdniny, jeho pradáda Jaroslav si pořídil mládě vlčáka a dal mu jméno *Chop*. Říkal, že Chop mu bude důstojným společníkem pro stáří, a staral se pak o něj s partnerem.

Přestože to do základní školy nebylo od Eichlerova daleko, po několik let tam Antonína Eichlera mladšího vozil někdo z rodičů osobním automobilem, zpočátku spíše dáda Antonín, později zase dáda Bernarda. Roku 1977, když mu bylo deset let a chodil do páté třídy, dostal k Vánocům sadu autíček. Bylo jich alespoň deset, on je však neměl rád. Dáda Bernarda ho soustavně nutila je uklízet, a proto se mu s nimi příliš hrát nechtělo. Když už se do toho pustil, stavěl z nich pyramidy a pak je boural, přemýšlejíc o smyslu takové činnosti. Došel k názoru, že autíčka jsou k ničemu.

Teprve když nastoupil do šesté třídy, začali ho rodiče posílat do školy pěšky. Udivilo ho to, protože do té doby ho všude vozili automobilem a považoval takový způsob dopravy za jediný možný. Fascinovala ho však svoboda, kterou uprostřed normalizací utuženého socialismu objevil v pěší chůzi.

A.5 V kuchyni

Od raného dětství měla Bernarda Eichlerová ráda hovězí maso. Její rodiče je však kupovali jen zřídka a prosbám svého zrozence neustupovali. Když se pak přestěhovala na Eichlerov, vynahradila si to a hovězí maso s bramborami připravovala k obědu skoro každý den. Když bylo Antonínu Eichlerovi mladšímu šest let a Bernarda Eichlerová začala opět občas vařit, ke své oblibě hovězího masa se vrátila. Jejímu zrozenci však nechutnalo a v ty dny, kdy je připravila, jedl málo a neochotně.

Nejčastěji připravovala rodinné obědy pradáda Marie. Vařila a pekla, ale především smažila. Průměrně třikrát týdně bylo smažené jídlo, což bylo i tehdy v rozporu se zásadami zdravé výživy, ale ty pradáda neznala a nedodržovala. Měla podivuhodně výkonná játra a odolný žlučník. V jídelně měla zvláštní poličku plnou nejrůznějších druhů koření, a ať už bylo jakékoliv jídlo, vždy si tam našla alespoň dva druhy koření, jimiž si ho ochutila, a na ty, kdo tak nečinily, pohlížela s nedůvěrou, řkouc, že neví, co je dobré.

Antonín Eichler starší také občas vařil, přestože jeho partner se ho od toho snažil odradit. Antonín Eichler starší se ale od možnosti občas v sobotu či v neděli mít oběd bez hovězího masa a smažínku odradit nenechal. Nejčastěji připravoval rýžový nákyp, krupičnou kaši, rajčatový salát či vařenou kukuřici se sýrem.

Obědy dády Antonína měl jeho zrozenec nejraději. Dáda Bernarda nikdy nebyla vyloženě zlá, ale od své dády Beáty zdědila hluboce zakořeněné paranoické sklony, a tak ho podezřívala, že jeho preference pokrmů dády Antonína nesouvisí jen s chutí, ale vyjadřují nevděk vůči její péči. Zpočátku bylo toto nevyslovené podezření mylné, ale když byl Antonín Eichler mladší starší, dáda Antonín mu dovolil sledovat ho při práci. Ačkoliv to dáda Bernarda zřejmě nikdy nepochopila, jejímu zrozenci opravdu víc chutnalo jídlo, o němž věděl, z čeho se skládá a jak se připravuje.

Když vařila pradáda Marie, tvrdila, že na vaření potřebuje klid, a tak svého vnuka v kuchyni nechtěla. Dáda Bernarda byla v tomto ohledu ještě přísnější. Vaření bylo jednou z oblastí lidské činnosti, o nichž se svým zrozencem skutečně nikdy otevřeně nemluvila a o nichž se dozvěděl především od dády Antonína. Občas, když zrozence „vyháněla“ z kuchyně a on se ptal proč, připojila nějakou jedovatou poznámku typu *„A proto!“* *„Protože jsem to řekla!“* nebo *„Vaření je ženská práce, jdi si hrát s autíčky!“* V těch chvílích ji nepoznával, protože jindy k němu byla milá a ochotná.

A.6 Gymnázium

V roce 1982 Antonín Eichler mladší konečně opustil základní školu a nastoupil na čtyřleté gymnázium, kam dojížděl autobusem, protože bylo podstatně dál. Zprvu jezdil jen tam a nazpět, jak ho naučila dáda, ale již ve věku šestnácti let pochopil, že existují i jiné autobusové linky a že s nimi může jet i jinam než ráno do školy a odpoledne domů. Zatímco když jel automobilem, řídila jeho dáda a jelo se, kam chtěla ona, a on neměl na výběr, protože to byl její automobil a žádným jiným jet nemohl, u autobusů však záleželo jen na něm, do kterého nastoupí a na které zastávce se rozhodne vystoupit. Musel si sice z kapesného šetřit na jízdenky, ale přesto poznal, že síť autobusových linek mu dává podobnou svobodu jako pěší chůze. Po vyučování se vydával po městě a poznával jeho sídliště a zastávky, podniky a rekreační zóny, parky a stromy; místa, kam by ho žádný z jeho rodičů automobilem nezavezl.

Na gymnáziu se nejoblíbenějšími předměty Antonína Eichlera mladšího staly matematika, fyzika a zeměpis. Brzy se tam seznámil a spřátelil se spolužáky Nikolou Cizím a Tomášem Vápeníkem.

Tomáš Vápeník se zajímal především o praktické využití fyziky. Chtěl se stát strojním inženýrem. Nikola Cizí se oproti tomu věnoval zejména gramatice a jazykovým strukturám a z lingvistického úhlu pohledu vnímal i ostatní předměty. Jeho nejoblíbenějšími byly zeměpis a chemie, neboť z nich mohl čerpat mnoho slov různého původu. Také občas projevoval filozofické sklony a brzy se zmínil, že jeho dáda je jazykovědec, což mnohé

vysvětlovalo. Před koncem prvního roku studia se blíže seznámili ještě s Ladislavou Křídlovickou.

Antonín Eichler mladší, Tomáš Vápeník, Nikola Cizí a Ladislava Křídlovická spolu o přestávkách vedly rozhovory na různá témata, školní i mimoškolní. Později se k nim přidal ještě Vladimír Hlinka, ale ten byl uzavřený, do ničeho se nepouštěl a mluvil málo.

A.7 Náboženská společnost půdce Eusebia

V tercii Nikola Cizí prozradil svým přátelům, že jeho dáda Filomen založil tajnou náboženskou organizaci. Vladimír Hlinka s tím nechtěl mít nic společného, a dokonce o tom odmítal i jen mluvit. Bylo poznat, že má strach. Ostatní přátele však Nikola Cizí seznámil s jejími ideály a nalákal je, aby navštívili jedno setkání jejích členů – eusebiánů.

Ladislavě Křídlovické ani Tomáši Vápeníkovi se tam nelíbilo, zato Antonína Eichlera mladšího zaujala myšlenka hraní si se slovy. Na rozdíl od Nikoly Cizího nikdy skutečně nevěřil v Eusebiovy ideály, ale vstoupil mezi eusebiány, přijal tam krycí jméno Cyril a od té doby se jejich schůzí pravidelně účastnil a pilně spolupracoval, až se stal jedním z nejaktivnějších eusebiánů. Měl velkou přirozenou autoritu a charisma. Díky němu se z prostých her stala systematičtější práce, směřující k vytvoření funkčního jazyka, použitelného pro prózu i poezii, byť hlavní motivací byla stále okamžitá zábava. Výsledky činnosti eusebiánů ve Východním Mezihoří se díky němu zapisovaly a uchovávaly. Zkomolený jazyk, který tak vznikl, byl v pozdějších dobách nazván *stará eusebiánština* a oživen hnutím neoeusebiánů.

Antonínu Eichlerovi mladšímu byl dokonce nabídnut úřad „piskuka“ (něco jako biskup), ale on odmítl, protože si chtěl spíše jen hrát se slovy než být někomu nadřízeným.

Čas plynul a Vladimír Hlinka si už s těmito spolužáky nepovídal, takže zůstali jen čtyři – Antonín Eichler mladší, Tomáš Vápeník, Ladislava Křídlovická a Nikola Cizí. Když chodili do septimy, půdce Eusebius vyhlásil, že všichni eusebiáni se budou povinně učit jeho sofistikovanou *„eusebiánštinu“*, jazyk, který je dnes ztracen.

Nastal velký odliv věřících a v té době odešel také Antonín Eichler mladší (alias Cyril). Během několika měsíců se Náboženská společnost půdce Eusebia rozpadla a zanikla. Půdce Eusebius záhadně zmizel a jeho jazyk (dnes označovaný jako *nová eusebiánština*) byl ztracen, neboť ani Nikola Cizí se ho tehdy nenaučil důkladně a písemná dokumentace zmizela spolu s půdcem.

A.8 Smrt Bernardy Eichlerové

V sobotu 4. května 1985 kolem poledne šla Bernarda Eichlerová se svým zrozencem Antonínem na procházku. Mnoho ulic Východního Mezihoří plnil charakteristický šum silničního provozu, oni však šli ulicí, která nebyla tak rušná jako ostatní.

Došli na křižovatku řízenou světelnou signalizací. Svítil signál pro chodce se znamením „stůj“, a tak zůstali stát. Silnice byla v ten okamžik prázdná, přestože ze sousedních ulic byl slyšet zneklidňující šum. Rozsvítil se zelený signál pro chodce se znamením „volno“, a tak začali přecházet čtyřpruhou vozovku.

Když byli za polovinou, do křižovatky se nepřiměřeně vysokou rychlostí vřítil červený automobil. Zprvu se chystal jet rovně. Pak ale Antonín Eichler mladší uslyšel z jeho otevřeného okénka opilý mužský hlas zakřičet: *„Doprava!“* Automobilu zakvílela kola a prudce se stočil vpravo. Antonín Eichler mladší se zděsil, vytrhl se dádě Bernardě z ruky a utíkal. Ona naopak zůstala stát na místě a instinktivně pohlédla na blížící se vozidlo. To ji během zlomku sekundy srazilo k zemi a zabrzdilo. Teprve v ten moment se signál pro chodce změnil ze zeleného na červený. Antonín Eichler mladší zůstal stát na chodníku a hlavu mu naplnila spousta silných emocí.

V automobilu jela parta teenagerů. Řídil nejstarší z nich, kterému bylo teprve 18 let. Jako jediný z nich měl řidičský průkaz a nebyl opilý. Jemu jedinému také okamžitě došlo,

co se stalo, vystoupil a šel zraněné poskytnout první pomoc. Bernarda Eichlerová pak zemřela na vážná vnitřní zranění ve vozidle záchranné služby při převozu do nemocnice.

Okamžik, kdy se z jemu citově blízké, dominatní a pracovité osoby „pod koly“ červeného automobilu stalo bezmocné umírající tělo, ležící na asfaltové vozovce, zanechal v Antonínu Eichlerovi mladším nesmazatelné stopy. Zatímco dosud mu byly automobily spíše lhostejné, nyní je začal téměř nenávidět.

Dva měsíce po nehodě slavil osmnácté narozeniny. Na památku své dády přijal jméno Bernard, takže od té doby se oficiálně jmenoval Antonín Bernard Eichler.

A.9 Maturita a vysoká škola

Antonín Bernard Eichler se začal zabývat dopravou. Rozum mu říkal, že nepřítele je třeba nejprve poznat, neboť tak snáze odhalí jeho (nepřítelova) slabá místa. Po maturitě nastoupil na dopravní fakultu v Žilině, kde žil studentským životem. Na prázdniny se ovšem vracel na Eichlerov do Východního Mezihoří[2] a nadále se setkával s Tomášem Vápeníkem, kterému se nepodařilo složit přijímací zkoušky (ani u maturity neměl nijak zářivý prospěch), a tak musel nastoupit jako nekvalifikovaný dělník do Autony Autice, továrny vyrábějící automobily.

Antonín Bernard Eichler vyprávěl Tomáši Vápeníkovi, jak se učil teorii dopravy, teorii grafů, matematickou analýzu, fyziku, základy geodézie a geografie a spoustu dalších předmětů v posluchárnách, jež mu připadaly podivuhodné a nádherné. Tomáš Vápeník mu na oplátku vyprávěl, jak hodiny a hodiny šrouboval šroubky a matice u montážní linky, co mají v továrně za úžasné stroje a s kým se seznámil během přestávek na oběd. Zajímali se jeden o druhého, postupně se sblížili a stali se z nich nejlepší přátelé.

Antonín Bernard Eichler se zajímal, jaký mají dělníci vztah k automobilům. Tomáš Vápeník mu řekl, že v továrně se o tom nemluví. Všichni tak nějak implicitně předpokládají, že dělníci mají automobily rádi, ale málokdo se tím chlubí.

Jedenáct semestrů vysokoškolského studia uběhlo pro Antonína Bernarda Eichlera až nečekaně rychle a v lednu 1992 byl postaven před realitu počínajícího kapitalismu a nutnost sehnat si zaměstnání. Chvíli uvažoval o možnosti zůstat na škole a věnovat se výzkumné a pedagogické činnosti, ale rozmyslel si to.

Tomáš Vápeník mu řekl, že v Autoně Autice vypukl velký zmatek vyvolaný novým generálním ředitelem Eduardem Chechtalem[3], který odvolal skoro všechny ředitele a na jejich místa dosadil méně zkušené lidi jen proto, že mu byli věrní (nebo to alespoň předstírali). Tomáš Vápeník doporučil Antonínu Bernardu Eichlerovi, aby tam šel pracovat také.

Zprvu o takové zaměstnání nejevil zájem. Nechtěl podpořit automobilový průmysl ani trochou vlastní práce. Zanedlouho však vydal Eduard Chechtal příkaz, že Autona má přijmout deset tisíc nových zaměstnanců. Tehdy vyšel v celostátním tisku tento podivuhodný, narychlo sepsaný, inzerát, jímž Autona Autice sháněla dělníky ze všech koutů republiky:

> Všichni motoristé, pozor!
>
> Světoznámý výrobce automobilů, mezinárodní automobilní firma zaměřená na výzkum, vývoj, výrobu a marketing osobních i nákladních automobilů zahajuje stavbu své nové továrny na automobily v průmyslové zóně Automobilní Osady a hledá zaměstnance ze všech regionů z oborů, které se nějak týkají automobilismu, a to i ve větším množství.

---

[2] Neklany byly mezitím připojeny k Východnímu Mezihoří.

[3] Eduard Chechtal byl dosazen na místo generálního ředitele Autony Autice poté, co byl jeho předchůdce Roman Alosterický odsouzen k trestu odnětí svobody za finanční machinace a daňové úniky; tyto machinace však pokračovaly, byť jiným způsobem, i za Eduarda Chechtala.

Požadujeme:

- alespoň základní vzdělání ze základní školy (to je ta škola, kam je povinná školní docházka),
- znalost českého nebo slovenského jazyka,
- praxe nebo zkušenost v oboru je výhodou,
- vysoké pracovní tempo, schopnost a motivaci pracovat,
- řidičské oprávnění skupiny B (bezpodmínečně),
- vlastní automobil (lepší značka výhodou),
- znalost práce (alespoň na základní úrovni),
- loajalitu k firmě a jejímu vedení,
- bydliště (nepřijímáme bezdomovce).

Nabízíme:

- motivující platové ohodnocení,
- zajímavou práci v příjemném prostředí,
- samostatnost,
- možnost snadného kariérního a profesního růstu,
- zaměstnání,
- zvýhodněné stravování v podnikové jídelně,
- příděly pohonných hmot zdarma.

Zájemci nechť se přihlásí v době od 8.00 do 15.00 kterýkoliv pracovní den od 10. do 21. února 1992 v sídle společnosti Autona Autice, s. p., na adrese Autice 1, 105 99 Autice.

Tomáš Vápeník informoval Antonína Bernarda Eichlera, že v Autoně je zmatek, a pokud nastoupí nyní, nebude nejspíš muset vůbec pracovat, a kdyby něco sabotoval, stejně na to nikdo nepřijde.

„Když tam teď půjdeš, získáš snadno a bezpracně praxi. V kapitalismu tě bez praxe vezmou málokde, ale v Autoně jo. A navíc možná ani nebudeš muset nic dělat,“ řekl.

„Možná,“ řekl Antonín Bernard Eichler, *„ale tady požadují vlastní řidičský průkaz a ten já nemám.“*

„To nevadí, věř mi,“ řekl Tomáš Vápeník. *„Stačí, když se budeš při pohovoru chovat trochu sebevědomě a určitě tě přijmou.“*

A.10 Nástup do zaměstnání

Po několikadenním váhání se Antonín Bernard Eichler přece jen rozhodl zaměstnání v Autoně zkusit. Jednoho dne ho jeho dáda Antonín dovezl do Autic. Před halami Autony Autice se nacházelo obrovské parkoviště pro mnoho tisíc automobilů. Uprostřed bylo přerušeno terasovitým stupněm, na němž rostlo křoví, které bylo nyní pokryté sněhem, a v zemi zde byla upevněna obří tyrkysová písmena, jež při pohledu z dálky tvořila nápis AUTONA AUTICE. Všichni zaměstnanci parkovali v blízkosti továrny, jen Eichlerova dáda zastavila pod nápisem, takže je odtamtud nebylo vidět. Řekla svému zrozenci, že na něj počká.

Inženýr Antonín Bernard Eichler šel tedy pěšky přes asfaltové parkoviště. Měl na sobě kabát, sako a kalhoty, ne však kravatu, protože kravaty nesnášel, stejně jako jeho dáda Antonín. Nesl si s sebou dokumenty o svém vzdělání a velkou dávku sebevědomí.

Došel na personální oddělení. Vstoupil.

„Dobrý den, jmenuji se Antonín Bernard Eichler a jdu se ucházet o zaměstnání v tomto podniku,“ řekl nahlas a tak sebejistě a charismaticky, že jeden z pracovníků úlekem málem spadl z otočné židle.

Poslali ho do jedné z kanceláří. Tam si odložil kabát a hned se ho ujal mladý hoch. První, co ho zajímalo, byl životopis, ale když jej inženýr Eichler předložil, pracovník se na něj ani nepodíval a pohodil jej na stůl na hromadu dalších životopisů. Pak se zeptal na kvalifikaci.

Antonín Bernard Eichler prohlásil, že je inženýr v oboru „dopravní obsluha území“ a vytáhl svůj diplom.

Pracovník na něj okouzleně zazíral a ve tváři měl výraz největšího údivu. *„Inženýr?“* Po chvíli pokračoval: *„Právě takové lidi, jako jste vy, teď Autona potřebuje nejvíc.“*

Ihned mu nabídl pracovní smlouvu. Inženýr Eichler si ji pečlivě přečetl a podepsal. Pracovník zatím stihl vyřídit další tři uchazeče.

A.11 V Autoně Autice

Další týden, po vstupní lékařské prohlídce, Antonín Bernard Eichler skutečně nastoupil. Označil si u vchodu příchod a začal pátrat po někom, kdo by mu přidělil práci, tedy zejména po svém nadřízeném. Zeptal se několika dělníků a ti mu ukázali cestu do kanceláře dílovedoucí haly A. Tam se představil jako „inženýr Antonín Bernard Eichler“ a sebevědomě prohlásil, že je tu nový a chce se pustit do práce.

„Inženýr?“ řekla zamyšleně dílovedoucí. *„Následujte mě.“* Vedla inženýra Eichlera stovkami metrů chodeb, přes haly, kolem obrovských a obdivuhodných strojů a dalšími chodbami, po schodech, přes několik dveří a kolem mnoha kanceláří až na ředitelství v úplně jiné budově, daleko od hluku tovární výroby.

Tam Antonín Bernard Eichler předstoupil před technického ředitele Autony inženýra Jana Váhala. Chvíli si povídali mezi čtyřma očima. Pak dal ředitel Váhal inženýru Eichlerovi několik složitých matematických úloh. Inženýr Eichler všechny brilantně vyřešil. Jan Váhal z toho měl radost a jmenoval ho dílovedoucí v hale Q. Inženýr Eichler se dosud tvářil sebejistě, ale vnitřně byl tak rychlým kariérním růstem velmi překvapen.[4]

O několik dní později se konala porada dílovedoucích. Tam se inženýr Eichler blíže seznámil s aktuálními problémy v Autoně. Dozvěděl se o třech příkazech (či spíše rozkazech), které zatím stačil generální ředitel Eduard Chechtal vydat:

1. Přijmout deset tisíc nových zaměstnanců.
2. Obnovit výrobu Autony 100[5].
3. Všechny vozy (včetně nákladních) vyrábět jen ve třech barevných odstínech – hnědé, růžové a červené (rudé).

Po schůzi se blíže seznámil s jednou z ostatních dílovedoucích a ta mu vypověděla, jak to v Autoně ve skutečnosti vypadá. Dala mu také několik rad, jak v současné situaci vydržet na pozici dílovedoucí.

Dílovedoucí Eichlerovi bylo přímo či nepřímo podřízeno skoro pět set zaměstnanců, většina z nich byla čerstvě přijata. Nemělo smysl snažit se je uřídit, to nešlo. Věděl ale, že v ostatních halách jsou podobné problémy, a pokud na sebe nebude zvlášť upozorňovat, nic mu nehrozí.

Dílovedoucí Eichler často chodíval mezi zaměstnance. Když chystali něco zlého nebo nebezpečného, vždy jen apeloval na jejich zdravý rozum. Měl velkou přirozenou autoritu, ale nezneužíval ji; pokaždé se snažil nejprve naslouchat a pochopit jejich záměry a pak

[4] Poučení o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci absolvoval v důsledku zmatků až o několik dní později.

[5] Autona 100 – automobil vyráběný v letech 1971 – 1990 (v rámci 5. až 8. pětiletky) s karoserií z plastu. Říkalo se mu *dlouhá rakev*, protože měl neobvykle dlouhou přední část (s prostorem pro motor), což komplikovalo dávání přednosti v jízdě. V září 1987 Autona představila model „Plechovka“, jehož karoserie byla z plechu (proto název Plechovka). Nový model neměl tak dlouhou přední část a stal se mnohem populárnějším.

vysvětlovat a většinou všichni pochopili, proč to, co chystají, je špatné. Získal si u podřízených velkou oblibu a obdiv a oni ho respektovali a on je. Dokonce podřízeným vykal a jednal s nimi více méně jako se sobě rovnými, což bylo za Eduarda Chechtala zcela výjimečné.

O několik týdnů později přišel čtvrtý Chechtalův příkaz. Všichni zaměstnanci z hal M, N, O, P, Q a R a mnozí další byli přeloženi do nových hal v Automobilní Osadě. Tam měla být zřízena tzv. *dopravní sekce*, samosprávné oddělení s čtyřmi tisíci zaměstnanců.

Dopravní sekci měl vést ředitel a ke svému překvapení byl vybrán právě inženýr Eichler. Jan Váhal za ním zašel a poučil ho, že musí předstírat loajalitu řediteli Chechtalovi, jinak bude nemilosrdně propuštěn jako většina ředitelů v lednu toho roku. Poprvé dostal inženýr Eichler strach, ale rozhodl se, že udělá, co bude v jeho silách. Hned následujícího dne jej generální ředitel Eduard Chechtal osobně jmenoval ředitelem dopravní sekce a dal mu za úkol *„držet tu lůzu v továrně na uzdě“*.

Tehdy inženýr Eichler trochu zalhal. *„Budu,“* řekl.

Jako ředitel dopravní sekce pak jmenoval Tomáše Vápeníka svým zástupcem, čímž mu projevil svoji vděčnost a utvrdil jejich přátelství.

A.12 Dopravní sekce

Od té doby vozila inženýra Eichlera jeho dáda do Automobilní Osady. Inženýr Eichler brzy poznal, že tam není pod žádnou kontrolou. Nechtělo se po něm ani po jeho zaměstnancích, aby odváděli jakoukoliv práci.

I zde chodil mezi své podřízené a mluvil s nimi jako se sobě rovnými, přestože je několikanásobně převyšoval přirozenou autoritou, inteligencí a charismatem. V Automobilní Osadě vládla ještě otevřenější atmosféra než předtím v hale Q. Zaměstnanci mu říkali *„ředitel Eichler“*. Někteří ho zkoušeli oslovit *„pane řediteli“*, jak by bylo v tehdejší době běžné, ale on jim říkal, že se necítí být jejich pánem a že mu tak říkat nemají.

Ředitel Eichler zjistil, že dělníci zdaleka nemají k automobilům tak kladný vztah, jak se zdálo. Občas opatrně říkal, že nemá automobily rád a mnozí dělníci s ním upřímně souhlasili. Výroba automobilů pro ně nebyla posláním, ale nutným živobytím. Z té doby také pochází popěvek „Jen tří barev, víc jich není“, který pro svého ředitele dělníci v pracovní době složili:[6]

Jen tří barev, víc jich není,
má zákazník k posouzení.
Plechovku či dlouhou rakev
může mít jen ze tří barev.

Každý se tu jednou v životě zmýlí,
když hnědou zvolí jak pomeranč shnilý.
Růžová nebude o nic lepší,
vypadajíc jak zdechlí vepři.

Vznešená rudá jest barva krve,
mnozí však lidé v ní vidí jen sebe.
Vytéká z obětí, tryská jim z žil[7]*,*
když srazí je nepřítel – automobil.

Antonín Bernard Eichler řešil ještě jiný problém. V saku, které nosil, se necítil dobře. Připadalo mu tvrdé a nepohodlné. Navštívil proto firmu *Spojené šaty Východní Mezihoří, spol. s r. o.*, kde byli ochotni vyvinout nové šaty podle jeho představ. Jejich návrh a výroba prototypu trvaly několik týdnů. Situace v Autoně se zatím zhoršovala.

[6] Jde o projev lidové tvořivosti, konkrétní autor je neznámý.

[7] Ve skutečnosti jim tryskají spíše z tepen, či obecněji z cév, ale to by se nerýmovalo.

V jídelně byla zavedena tzv. úsporná jídla (značně nechutná), množství pohonných hmot zdarma pro každého zaměstnance postupně klesalo z původního litru za měsíc až na jeden mililitr za měsíc a jejich výdej byl přesunut do těžko dostupné kanceláře, kam se muselo lézt po provazovém žebříku, takže většina zaměstnanců si tam ani pro ten mililitr nechodila. V Automobilní Osadě se nic nevyrábělo; stroje, čerstvě přestěhované z Autic, stály a čtyři tisíce dělníků se osm hodin denně nudily.

Pracovní podmínky byly hrozivé a situace absurdní. V té době přišel pátý a poslední Chechtalův příkaz: Z důvodu úspor dostanou zaměstnanci pracující v Automobilní Osadě kromě dílovedoucích a ředitele Eichlera mzdu za duben vyplacenu až o měsíc později. Chechtalův pokus zasít sémě sváru však neuspěl. Ředitel Eichler již měl mezi zaměstnanci pevnou pozici a ti si ho zvolili za svého odborového předáka.

V té době Antonín Eichler starší vyjednával se zástupci československého státu o sídle Eichlerů. Přes pozemek, na němž stálo, totiž měla vést nová dálnice. Zapojil do vyjednávání i svého zrozence. Ten se brzy zorientoval a s dádinou pomocí získal kontakty na některé vlivné šedé eminence tehdejší politiky a zapůsobil na ně falešným dojmem, že „na ně něco ví“.

Antonín Bernard Eichler pak přišel s návrhem na vznik samostatného státu v oblasti Autic a Automobilní Osady. Za normálních okolností by takový návrh neměl šanci na úspěch, někteří z lidí, kteří o tom rozhodovali, však zřejmě byli zapleteni do finančních machinací v Autoně a jmenování Eduarda Chechtala jejím generálním ředitelem, a proto Eichlerův požadavek přijali za podmínky, že nový stát převezme Autonu Autice se všemi závazky a plnou odpovědností za všechny dosud nepotrestané delikty, které s ní souvisejí.

Koncem dubna dostal ředitel Eichler objednané šaty a byl s nimi spokojen. Byly černé a pohodlné a později se staly uniformou pro ústavní činitele EDDR a vstoupily do historie pod názvem *angyklos*[8].

A.13 Stávka

Dne 4. května 1992 vystoupil ředitel Eichler s projevem, který byl přenášen audiovizuální technikou do všech továrních hal Autony Autice. V tomto projevu vyhlásil stávku proti zhoršování poměrů v továrně a vyzval generálního ředitele Eduarda Chechtala k *„předání závodu dělníkům“*. Také v něm odsoudil individuální automobilismus a vyhlásil projekt *„státu bez aut“*.

Ke stávce se připojili téměř všichni zaměstnanci v Auticích i Automobilní Osadě a výroba v Autoně byla ochromena. Eduard Chechtal zprvu protestoval a snažil se všechny dělníky propustit, ale když poznal, že jeho snaha je marná, odjel z Autony neznámo kam (možná do místa svého trvalého bydliště, ale nikdo se neobtěžoval ho tam hledat) a od té doby se tam skrýval.

Zásluhou ředitele Eichlera bylo rychle zorganizováno materiální zabezpečení dělníků v průběhu stávky, jídelny začaly opět připravovat poživatelná jídla a ředitel Eichler ve spolupráci s podnikovými právníky zahájil přípravy na vznik nového autonomního státu.

Když opadla vlna revoluční euforie a kouzlo Eichlerova charismatu, dělníkům začalo docházet, co znamená „stát bez aut“, a část z nich z továrny odešla. Vznikla odbojová skupina, která hlásala příznivý vztah k automobilům jako k symbolu technického pokroku a protestovala proti prezentovaným plánům. Ředitel Eichler se však jejich předáka veřejně zeptal, zda mu bylo lépe „pod Eduardem Chechtalem“, na což oponent nedokázal najít odpověď, a tak ztratil většinu svých příznivců. Po nějaké době zůstalo v Autoně už jen kolem tisíce zaměstnanců, kteří byli věrní řediteli Eichlerovi, nebo, jak se později ukázalo, mu věrnost předstírali.

Eichlerov již byl bezúplatně převeden (podle dohody o vzniku nového státu), a dáda Antonín se přestěhoval do kancelářské budovy v Automobilní Osadě a bydlel tam, než byl dostavěn dům Domů. Později byl Eichlerov zbořen.

[8] Viz J.7.

A.14 Rozpad republiky

Antonín Bernard Eichler se před svědky zavázal spojit se vznikající republikou svůj život tak, že budou spolu v dobrém i ve zlém, on bude žít jejím životem a ona jeho, dokud je smrt či zánik nerozdělí. Republika proto byla pojmenována po něm a do ústavy, kterou vypracoval ve spolupráci s ním podnikový právník JUDr. Antonín Rusovský, bylo zaneseno, že výlučně jemu jako prezidentu zakladateli bude dopřán časově neomezený mandát a řada mimořádných pravomocí. Ústava EDDR byla schválena na poslední chvíli v době Vánoc Ústavodárným výborem, který zasedl na radnici v Démonicích. Jeho členy byli starostové obcí na eichlerském území a vybraní ředitelé Autony Autice (včetně samotného ředitele Eichlera). Pozván byl i Eduard Chechtal, ale nedostavil se.

Proti nové ústavě hlasovali z jedenácti přítomných členů Ústavodárného výboru tři – Josef Kupec (starosta Pekla pod Modrohradem), Karel Brzek (starosta Automobilní Osady, který později založil SSAO) a Zuzana Balíková (starosta Jestřabic).

1. ledna 1993 se pak *Československá federativní republika* rozpadla na tři části – Českou republiku, Slovenskou republiku a Eichlerskou dopravně demokratickou republiku. Než v červnu poprvé zasedl řádně zvolený parlament, měl prezident Eichler pravomoc vydávat dekrety s platností zákona. Ty pak vešly ve známost jako Eichlerovy dekrety, z nichž nejzajímavější byl ten první, kterým stanovil, že se jmenuje *Antonín Bernard Cyril Doprava Eichler*. Jméno Antonín měl od narození po dádě Antonínovi, jméno Bernard přijal již dříve po dádě Bernardě, jméno Cyril používal jako krycí jméno v Náboženské společnosti půdce Eusebia a jméno Doprava přijal podle výkřiku, který slyšel těsně před smrtelným zraněním dády Bernardy (mnozí se však při interpretaci tohoto jména raději tématu smrti vyhýbají a říkají, že je to na počest veřejné dopravy).

A.15 Finanční zdroje

V únoru 1993 přijel do EDDR americký miliardář Dennis Kernel a po krátké rozmluvě s prezidentem Eichlerem (s pomocí tlumočníků) mu poskytl značnou finanční podporu na vybudování státu bez aut. Pak nasedl do své limuzíny s tmavými kouřovými skly a odjel. Peníze však brzy dorazily. Stávka v Autoně byla ukončena a prezident Eichler přednesl dlouhý projev objasňující jeho vizi. Předpověděl v něm zavedení homosexuálních sňatků, unisex záchodů, zákaz individuálního motorismu, jazykovou reformu a další, tehdy tak nepředstavitelné věci. Většina zaměstnanců však chtěla jen normálně pracovat a Eichlerovy představy je vůbec nelákaly. Proto Autonu Autice opustily další stovky dělníků a někteří z těch, kdo zůstali, později ve volbách podpořili SSAO, případně se stali jejími poslanci.

Prezident Eichler pak z titulu nadministra bez portfeje odvolal Eduarda Chechtala z pozice generálního ředitele a jmenoval místo něj Tomáše Vápeníka, svého nejlepšího přítele, který sice postrádal formální kvalifikaci, ale nevadilo to, protože pak nikdy sám nečinil velká či riskantní rozhodnutí a byl věrný svým poradcům a prezidentu Eichlerovi.

Autona Autice pomalu obnovila provoz, ačkoliv výroba osobních automobilů byla zastavena a postupně nahrazena výrobou autobusů a rekonstrukcí osobních vagonů. Poslední automobil značky Autona Plechovka, který sjel z výrobní linky, (růžový) byl zalit do betonového kvádru a tento památník dodnes stojí ve dvoře továrny, lze jej zahlédnout z projíždějícího vlaku či tramvaje a školní exkurze se na něj chodí dívat.

Již během roku 1993 byla s využitím peněz od Dennise Kernela zahájena výstavba nejdůležitějších institucí: domu Domů (včetně obory), Centrálního náměstí, Ústřední nemocnice v Jedicích, věznice v Pekle pod Modrohradem a Ústřední banky u Automobilní Osady. Především však byla zahájena intenzivní výstavba nové moderní železniční tratě z Východního Mezihoří, protože stará nákladní vlečka do Autony Autice byla pro pravidelnou osobní dopravu velmi nepraktická. Stavba dvoukolejné elektrifikované tratě probíhala ve čtyřech úsecích současně a v každém probíhalo kácení lesa, úprava terénu a kladení štěrkového lože a kolejí. Trať však byla dokončena až na podzim 1994, kdy byl zahájen půlroční zkušební provoz.

Mezitím se v červnu 1993 konaly první volby, ale v důsledku komplikovaného přihlašování konkurovala EDS jen SSAO Karla Brzka. (Přihláška LDS byla zamítnuta pro formální nedostatky.) Když pak SSAO získala zhruba 13 % hlasů, byla jí navzdory drtivé volební porážce nabídnuta účast ve vládě a Karel Brzek se stal nadministrem humanitních věd.

V červenci se Nikol Smetanová, vedoucí účetní Autony Autice, přiznala prezidentu Eichlerovi k účasti na daňových únicích. Během roku 1992 bylo v Autoně falšováno účetnictví a továrna nakupovala velké množství zlata, které bylo fingovaně určeno k výrobě, ale ve skutečnosti bylo skryto na tajném místě v areálu a jisté osoby si je měly vyzvednout ještě před rozdělením republiky. Ale byly zrazeny, protože Nikol Smetanová včas ukryla zlato jinde. Prezident Eichler jí udělil milost a objevený poklad později nechal uložit do trezorů Ústřední banky, kde má zůstat, než bude cestujícímu lidu nejhůř a bude ho potřebovat pro svoji záchranu. Říká se, že se přitom inspiroval pověstí o blanických rytířích.

Severně od Centrálního náměstí nechal prezident Eichler vztyčit kilometrovou ocelovou oboru a zhruba uprostřed ní v hluboké prohlubni dělníci navršili haldu štěrku a na ní vybudovali bílou železobetonovou vilu, která dostala název *dům Domů*. Do ní se pak Doprava Eichler 1. května 1994 s dádou Antonínem a svým nejlepším přítelem Tomášem Vápeníkem přestěhoval a učinil z ní oficiální sídlo prezidenta republiky. Od té doby tam žil, chodil na procházky po okolním lese a scházel se tam s nadministry u kulatého stolu. Říká se, že tam nedoléhá žádný hluk, slunce tam pozdě vychází a brzy zapadá a prezident Eichler na jaře vstává za zpěvu ptáků a v zimě za vesmírného ticha. Před branou obory, která vede na jih, pak stále stojí čestná stráž.

Prezident Eichler však odtud často odcházel (byť s ochrankou) navštěvovat tovární dělníky, stavební dělníky, domácí dělníky a jiné obyvatele, aby poznal jejich sny, záměry a trápení, a vždy se snažil, aby i upřímné a prospěšné touhy a zájmy druhých lidí, jakkoliv neuvěřitelné a nepochopitelné, byly naplněny, ale aby byly také racionálně koordinovány. Prezident Eichler se nevyhýbal ani necestujícím v Pekle pod Modrohradem, pacientům Ústřední nemocnice, dlouhodobě nezaměstnaným, žákům základních škol či různým podivínům a bezdomovcům.

Vedle těch ušlechtilých však mezi lidmi poznal i touhy nerozumné, jakkoliv nesobecké; přání, aby svět byl jednoduchý a pochopitelný, bez výjimek, odchylek, absurdit či homosexuálů. Ty nikdy nepodporoval a nevěděl si s nimi rady – neodvážil se je však odsoudit, protože jim nerozuměl.

V tomto duchu se snažil vést i eichlerskou politiku. Proto věnoval po každých volbách mnohá ministerstva, nebo i celá nadministerstva opozičním stranám, pokud o ně zvlášť stály a jejich záměry mu nepřipadaly nepřijatelné, a káral lakomství a majetnictví stran vládních.

A.16 Návrat miliardáře

V únoru 2003 se po deseti letech Dennis Kernel vrátil. Jeho limuzína byla na hraničním přechodu v Jestřabicích zapřažena za silniční lokomotivu, která ji odtáhla na nádraží v Pernerově. Tam byla obě vozidla společně naložena na přepravní vagon a po železnici byla přepravena na Centrální náměstí, kde byl Dennis Kernel slavnostně uvítán.[9] V projevu, přenášeném Eichlerským rozhlasem, poděkoval za dílo prezidentu Eichlerovi a naznačil, že celá tato krásná země mu patří. Prezident Eichler přednesl svůj připravený projev, v němž poděkoval Dennisi Kernelovi za peníze, a na jeho konci přidal několik improvizovaných vět, v nichž miliardáři naznačil, že tato krásná země mu nepatří, protože největší zásluhu nemají ti, kdo eichlerskou kulturu vymysleli, nebo kdo její realizaci zaplatili, ale ty tisíce obyčejných lidí, kteří denodenně proměňují eichlerskou vizi v realitu svým chováním ve všedních situacích, svým neúnavným úsilím žít a naplňováním eichlerských hodnot, a za to jim patří vděčnost a uznání.

[9] Pro sestup z vagonu mu byly přistaveny mobilní schůdky.

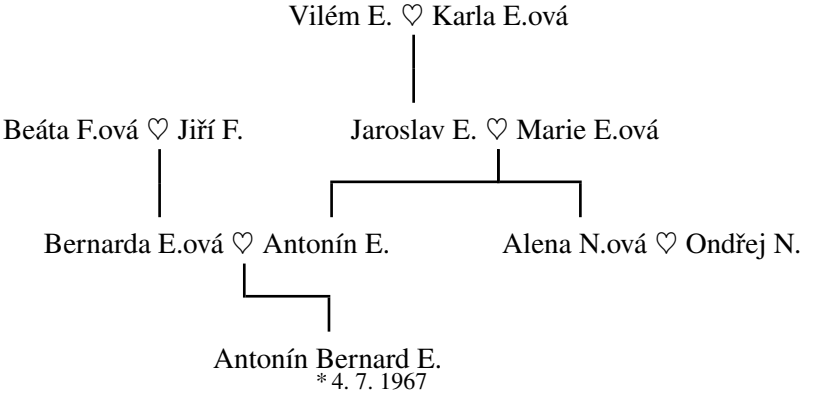
Dennis Kernel pak absolvoval podobnou cestu zpět a diplomaté doufali, že to bylo jen nedorozumění.

A.17 Atentát

Po mnoho let cestoval prezident Eichler jen s tří- až pětičlennou prezidentskou stráží, takže kdo měl štěstí, mohl s ním jet společně autobusem, případně s ním na dálku promluvit. To se však změnilo 6. srpna 2003, když jel linkou 30 na návštěvu věznice v Pekle pod Modrohradem. Řidič Livie Andra zastavila na zastávce Modrohrad, vyšla z kabiny, vytáhla služební pistoli a několikrát chladnokrevně vystřelila.

Nakonec nikdo nezemřel. Livie Andra byla odzbrojena, zadržena a odsouzena k trestu odnětí svobody na doživotí. Uvedla, že čin spáchala na protest proti tomu, co prezident Eichler dělá s jejich životy, proti zrušení Automobilní Osady a připojení Pekla pod Modrohradem a Jestřabic k EDDR.

Atentát Dopravou Eichlerem otřásl. Otřásl i veřejným míněním, protože ani psychotesty neodhalily, že by mohla něco takového udělat. Od té doby bylo pro občany těžší se s prezidentem Eichlerem setkat. Přesto jejich touhy a zájmy nadále podporoval; zasadil se například o vybudování paralelního podchodu pro volné graffiti na nádraží Západní Město v roce 2013[10] nebo umístění *zábradlí lásky* v lese u nádraží Soumračné hory, kam jezdí mladí milenci stvrzovat svoji lásku zamknutím zvláštního symbolického zámku ve tvaru srdce.

Tabulka/ilustrace A.1: Rodokmen rodu Eichlerů. Použité zkratky: E. = Eichler; E.ová = Eichlerová; F. = Forman; F.ová = Formanová; N. = Nepil; N.ová = Nepilová.

[10] Viz J.23.

Tento dokument není e-book, ale ukázka z jedné z těchto knih:

- SINGULARIS. *Ester Krejčí : 1. a 2. série.* 1. vydání. Šlapanice: David Hromádka, 2018. ISBN 978-80-270-4308-8.
- SINGULARIS. *Ester Krejčí : Dodatky.* 1. vydání. Šlapanice: David Hromádka, 2018. ISBN 978-80-270-4309-5.

Pro delší čtení a lepší zážitek doporučuji si sehnat výtisk původní knihy. (Tato ukázka je určena především pro snadné sdílení mezi fanoušky a prohlížení na počítači; není optimalizována pro zobrazení na čtečkách e-knih, písmo může být příliš malé a obrázky méně kvalitní.)

Pro další informace (např. seznam pramenů k citacím), užitečné odkazy, kontakt s fanoušky apod. navštivte **Ústřední rozcestník seriálu Ester Krejčí**:

`http://esterkrejci.mzf.cz/`

© Singularis
Tento dokument (s výjimkou této stránky) je výňatkem z díla „Ester Krejčí“ a podléhá licenci *Creative Commons Uveďte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko*.
Pro zobrazení licenčních podmínek navštivte:

`https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/`

Dílo smíte:

- **Sdílet** – rozmnožovat a distribuovat materiál prostřednictvím jakéhokoli média v jakémkoli formátu.
- **Upravit** – remixovat, změnit a vyjít z původního díla pro jakýkoliv účel, a to i komerční.

Za těchto podmínek:

- **Uveďte původ** – Je Vaší povinností uvést autorství, poskytnout s dílem odkaz na licenci a vyznačit vámi provedené změny. Toho můžete docílit jakýmkoli rozumným způsobem, nicméně nikdy ne způsobem naznačujícím, že by poskytovatel licence schvaloval nebo podporoval vás nebo váš způsob použití díla.

  V případě tohoto dokumentu jsou/mohou být relavantní následující informace:

Uvedení autorství	Singularis
Název díla	Ester Krejčí
Název licence	Creative Commons Uveďte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko
Odkaz na licenci	https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/
Další údaje	Doslovný výňatek z díla.

Uvedení autorství	casa.de.locos
Název díla	Ester Krejčí
Název licence	Creative Commons Attribution 4.0 International, změny: Creative Commons Uveďte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko
Odkaz na licenci	https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.cs https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/
Další údaje	Graficky upravil/a Singularis.

Uvedení autorství	casa.de.locos
Název díla	Moje vinná réva
Název licence	Creative Commons Attribution 4.0 International, změny: Creative Commons Uveďte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko
Odkaz na licenci	https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.cs https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/
Další údaje	Graficky upravil/a Singularis.

  Pokud jste si jistý/jistá, že vámi použitý obsah neobsahuje části některého z uvedených děl, údaje o daném díle uvádět nemusíte.

- **Zachovejte licenci** – Pokud budete toto dílo upravovat, pozměňovat nebo na něj navazovat, musíte svoje odvozená díla vystavovat pod stejnou licencí jako původní dílo.
- **Žádná další omezení** – Nesmíte použít právní omezení nebo účinné technické prostředky ochrany, které by omezovaly ostatní v možnostech poskytnutých touto licencí.